ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΛΕ ΡΟΥ

ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΤΗΣ ΜΑΤΙΑ

Η Λουΐζα πῆγε νὰ περάση τὸ καλοκαίρι της στὸ Κωβίλ, στὴν ἔπαυλι τῶν ἀφεντικῶν της, γιὰ νὰ περιποιεῖται τὰ παιδιὰ καὶ νὰ τὰ βγάζῃ περίπατο.

Ἦταν ὡραία, μὲ τὴ μύτη λίγο ἀνασηκωμένη, τὸ δέρμα λευκό, τὰ μάτια καστανά, λιγερή, πεταχτή, δροσάτη. Ἡ λευκὴ ἐμπροσθέλλια της ἔρριχνε στὸ ροδοκόκκινο πρόσωπό της μιὰ λάμψη σὰν τοῦ χιονιοῦ καὶ φάνταζαν ἔτσι καλύτερα τὰ ὑπέροχα μάτια της καὶ τὰ μαῦρα της μαλλιά. Τὰ χείλη της, κόκκινα σὰν τὸ κεράσι, ὅταν ἄνοιγαν σ' ἕνα χαμόγελο, ξεσκέπαζαν δυὸ σειρὲς μαργαριταρένιων δοντιῶν.

Οἱ χωριάτες, ὅταν τὴν εἶδαν, εἶπαν :

—Μωρέ, τί ὄμορφη ποῦνα ἡ δοῦλα τοῦ κ. Πιγέ ! Λὲς νὰ τὴν ἔχη γιὰ τὸν ἑαυτό του ;

Καὶ ἀσφαλῶς ὁ πλούσιος σεμβολαιογράφος, ὁ ἀφεντικός της, ἔρριχνε κατακτητικὰ βλέμματα πρὸς τὴ νέα, πίσω ἀπὸ τὰ ματογυάλια του.

Τὸ πρωί, ὅταν ἡ Λουΐζα ἔβγαινε μὲ τὰ παιδιά, γιὰ νὰ περπατήσουν ἀνάμεσα στὰ τριφύλλια, συναντοῦσε τὸν ὑπηρέτη τοῦ κυρίου της, τὸν Χωσεκόρ, ποὺ γύριζε ἀπὸ τὴ Χάβρη, ὅπου πήγαινε νὰ ποιλήση τὸ γάλα. Μόλις ἔβλεπε τὴ Λουΐζα ὁ Χωσεκόρ, σταματοῦσε τὸ κάρο του γιὰ νὰ κουβεντιάση μαζύ της. Ρωτοῦσε γιὰ τὴν ὑγεία τῶν παιδιῶν καὶ κατόπιν γιὰ τὴ δική της. Κι' ἐκείνη, ὄρθια στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, βάζοντας τὸ χέρι της ἀντήλιο, τοῦ ἀπαντοῦσε γελῶντας. Κάθε φορὰ ὁ Χωσεκόρ τῆς πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα γύρο μὲ τὸ κάρο. Ἡ Λουΐζα μὲ τὰ παιδιὰ ἀνέβαιναν ἐπάνω, αὐτὸς κρατοῦσε τὰ γκέμια, ἡ Λουΐζα ἄρπαζε τὸ καμουτσίκι καὶ τὸ γέρικο ἄλογο ἀρχίζε νὰ καλπάζη βαρειὰ μέσα στὰ χωράφια. Ἡ Λουΐζα τὸ μαστίγωνε ἀλύπητα.

—Πιό γρήγορα, Χωσεκόρ ! Πιὸ γρήγορα !... φώναζε.

—Ἔτσι θὰ κάνης καὶ μὲ τὸν ἄνδρα ποὺ θὰ πάρης ; τῆς ἔλεγε ὁ Χωσεκόρ, γελῶντας.

Κι' αὐτὴ κοκκίνιζε ἀπὸ ντροπή.

* * *

Τὸ ἀπόγευμα ἔβγαινε πάλι μὲ τὰ παιδιὰ κι' ἐπήγαινε στὴν ἀκρογιαλιά. Καθόταν ἐκεῖ σ' ἕνα βραχάκι, στὸν ἴσκιο, κοντὰ σὲ μιὰ πηγή, ποὺ τὸ νερό της ἔπεφτε ἀπὸ ψηλά.

Ἐκεῖ δίπλα ἦταν τραβηγμένη ἔξω μιὰ βάρκα, καὶ δυὸ ἄνθρωποι τὴν ἐκαλαφάτιζαν διαρκῶς μὲ στουπὶ καὶ κατράμι. Ἦταν πατέρας καὶ γιός. Ὁ γέρος, ἀφοσιωμένος στὴ δουλειά του, δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του. Μὰ ὁ γιός του, κάθε τόσο, πήγαινε καὶ κουβέντιαζε μὲ τὴ Λουΐζα.

Ψηλός, μὲ φαρδειὲς πλάτες, στεκόταν ὀρθὸς μπροστά της, μὲ τὰ χέρια στὴ μέση.

Τῆς Λουΐζας τῆς ἄρεσε νὰ μιλάη μ' αὐτόν, γιατί ἦταν τόσο ψηλὸς καὶ γερός ! Θἄθελε νὰ τὴν πάρη στὰ μπράτσα του καὶ νὰ τὴν σηκώση ψηλά. Γιὰ γοῦστο μιὰ μέρα τοῦ εἶπε :

—Κύριε Μαρτέν, μπορεῖτε νὰ μὲ σηκώσετε ψηλὰ καὶ νὰ μὲ πᾶτε ὥς τὴ βάρκα ;

Ὁ Μαρτὲν γέλασε, ἔσκυψε, καὶ μ' ὅλο ποὺ ἐκείνη ἀντιστεκόταν τάχα, γιὰ τὰ μάτια, τὴν ἄρπαξε καὶ μπῆκε στὴ θάλασσα. Ἡ Λουΐζα πάλευε νὰ τοῦ φύγη, μὰ ὅταν ἐκεῖνος προχώρησε βαθύτερα, ὥστε τὸ νερὸ νὰ τοῦρχεται πάνω ἀπὸ τὰ γόνατα, τὴν ἔπιασε φόβος καὶ ἄρχισε νὰ σιγοκλαίη. Τότε ὁ ψαρᾶς ἐσταμάτησε.

—Δὲν θέλετε νὰ κάμετε μπάνιο ; τῆς εἶπε.

Καὶ γύρισε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐκεῖ, ἀφοῦ ἀτόθεσε πάλι τὴ νέα στὸ βραχάκι ποὺ καθόταν, τὴν φίλησε καὶ στὰ δυὸ μάγουλα. Ἡ Λουΐζα θύμωσε.

—Ὄχι ! ἀφῆστε με ! φώναξε.

Πῆρε ἔπειτα τὰ παιδιὰ καὶ γύρισε στὸ σπίτι νωρίτερα ἀπ' τὶς ἄλλες φορές. Μὰ ὅλη τὴ νύχτα συλλογιζόταν τὸ φόβο της καὶ τὴν εὐχαριστησι μαζύ, ποὺ ἔνοιωσε. Ἔθλεπε τὸν Μαρτὲν μπροστά της καὶ λυπόταν ποὺ τὸν ἀποπῆρε.

—Θεέ μου, κι' ἂν θυμώση ; ψιθύριζε.

Τῆς ἐρχόταν νὰ σηκωθῆ ἀμέσως νὰ πάη νὰ τὸν βρῆ καὶ νὰ τοῦ πῆ :

—Δὲν πρέπει νὰ μοῦ κακιώσετε...

Τὴν ἄλλη μέρα ξανατῆγε στὸ βραχάκι καὶ μὲ ἀνακούφισί της εἶδε ὅτι ὁ Μαρτὲν δὲν τῆς κρατοῦσε κάκια. Τῆς φάνηκε μάλιστα πιὸ ὁμιλητικός. Τὴ ρώτησε :

—Θὰ πᾶτε στὸ χορό, ποὺ θὰ δοθῆ στὸ Ὀκτεβίλ ;

Ἀπ' τὴ μέρα ἐκείνη ἡ Λουΐζα δὲν εἶχε πειὰ ἄλλη σκέψη, παρὰ πῶς θὰ τὰ καταφέρη νὰ πάη νὰ χορέψη μὲ τὸν Μαρτέν. Εἶπε ἕνα ψέμμα στὴν κυρία Πιγέ, πὼς θὰ πήγαινε στὴ Χάβρη, σὲ κάτι βαφτίσια, καὶ θὰ γύριζε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, καὶ ἔτσι τῆς ἔδωσαν ἄδεια.

Ὁ Χωσεκὸρ προσφέρθηκε νὰ τὴν πάη μὲ τὸ ἁμάξι, μὰ ἐκείνη τοῦ γέλασε κατάμοιτρα :

—Εἶσαι κουτσομπόλης ; Ὄχι ; Λοιπόν, τότε μάθε πῶς δὲν θὰ πάω στὴ Χάβρη, παρὰ στὸ χορὸ τοῦ Ὀκτεβίλ.

—Θὰ πάω κι' ἐγώ ! τῆς εἶπε χαρούμενος.

Ἔβαλε μάλιστα τὰ καλά του, γιὰ νὰ τῆς ἀρέση. Τὸ μεταξωτὸ κασκέτο του, τὸ μπλὲ σακκάκι καὶ τὸ γκρίζο παντελόνι του, τὸ φόλγη μὲ τὴν ἀσημένια ἁλυσίδα, ξυρίσθηκε καὶ ἔκαμε κόντρα τόσο βαθειά, ποὺ μάτωσαν τὰ μάγουλά του.

Μὰ κι' ὁ Μαρτὲν ἔβαλε τὰ Κυριακάτικά του.

Ὁ Χωσεκὸρ τὸν συνάντησε μόλις ἔμπαινε στὸ Ὀκτεβίλ. Τὸν εἶδε νὰ κουβεντιάζη μὲ τὴ Λουΐζα. Ἦσαν ὄρθια καὶ τὰ πρόσωπά τους κόντευαν νὰ σμίξουν. Μόλις εἶδαν τὸν Χωσεκόρ, ἔπαψαν τὴν κουβέντα. Ὁ Μαρτὲν τὸν πλησίασε, τὸν κύτταξε γελῶντας καὶ τὸν ρώτησε :

—Ποῦ πᾶς ;

—Ἐκεῖ ποὺ πᾶς καὶ λόγου σου ! ἀπάντησε πεισμωμένος ὁ χωριάτης.

Ὕστερα γύρισε στὴ Λουΐζα καὶ τῆς εἶπε :

—Θὰ χορέψουμε μαζὺ τὸν πρῶτο χορό ;

—Εἶμαι ἀγκαζαρισμένη, ἀπάντησε αὐτή.

—Τότε τὸ δεύτερο.

Ἡ Λουΐζα κύτταξε τὸν Μαρτέν. Συλλογιζόταν :

«Ἂν τοῦ ἀρνηθῶ, θὰ θυμώση, θ' ἀρχίση τὸ κουτσομπολιὸ καὶ θὰ τὸ μάθουν τ' ἀφεντικά.»

Μὰ ἐπενέβη ὁ ψαρᾶς :

—Κύττα νὰ βρῆς ἄλλοῦ ντάμα, τοῦ εἶπε. Ἡ Λουΐζα εἶνε πιασμένη.

Ὅπως μοῦσια ντυμένος στὴν τρίχα σήμερα, θὰ βρῆς κομμὰ ἄλλη καὶ θὰ παρηγορηθῆς.

—Τὸ μοναστῆρι νάναι καλά ! εἶπε μὲ προσποιητὴ ἀξιοπρέπεια ὁ Χωσεκόρ, καὶ τράβηξε τὸ δρόμο του.

* * *

Τὰ ζευγάρια χόρευαν στὸ ὕπαιθρο, κάτω ἀπὸ μιὰ τέντα. Γύρω τους στεκόντουσαν γέροι, μεσόκοποι καὶ γρηές, περιμένοντας τοῦ κάκου κάποιον νὰ τὶς πάρη καὶ νὰ τὶς χορέψη.

Ἡ Λουΐζα στριφογύριζε μὲ τὸν Μαρτέν, ποὺ τὴν ἔσφιγγε ἀπάνω του τόσο δυνατά, ὥστε ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της ἐξουθενωμένο τελείως.

Πότε - πότε τὰ βιολιὰ σταματοῦσαν καὶ τὰ ζεύγη περπατοῦσαν τόνα πίσω στ' ἄλλο, πιασμένα μπράτσο. Τότε ἡ Λουΐζα κατέβαζε τὰ βλέφαρά της γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ βλέμμα τοῦ Χωσεκόρ, ποὺ στεκόταν ὄρθιος, πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ τὴν κύτταζε μὲ τὰ θλιμμένα μάτια του.

Ὁ Μαρτὲν τὸν εἶδε καὶ μεθυσμένος ἀπὸ τὴν εὐτυχία του, τοῦ φώναξε :

—Δὲν χορεύεις, Χωσεκόρ ;

—Θἄθελα νὰ μλήσουμε μιὰ στιγμή, Μαρτέν !... τοῦ ἀπάντησε ὁ χωριάτης, μὲ πνιγμένη φωνή.

—Στὴ διάθεσί σου.

Καὶ ὁ Μαρτέν, τραβῶντας καὶ τὴ Λουΐζα, βγῆκε ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ χοροῦ καὶ πῆγαν μὲ τὸν Χωσεκόρ κάτω ἀπὸ τὶς μηλιές. Ἡ Λουΐζα τοὺς κύτταζε ἀνήσυχα. Θὰ χτυπιόντουσαν ; Βέβαια, ὁ Μαρτὲν ἦταν πιὸ γερός... Μὰ θἄτρεχαν κι' ἄλλοι, ἴσως, εἰς βοήθειαν τοῦ Χωσεκόρν.... Ἀπ' τὴν ἀγωνία της κύτταζε τὸν Χωσεκὸρ μὲ μῖσος.

Τέλος ὁ Μαρτὲν εἶπε :

—Θὰ πᾶμε ἀκόμα πιὸ πέρα ;

—Φτάνει ὥς ἐδῶ, ἀπάντησε ὁ χωριάτης.

Καὶ πρόσθεσε :

—Γιατί μιλᾶτε μὲ τὴ Λουΐζα ;

—Τί σ' ἐνδιαφέρει ἐσένα ; ἀπάντησε ὁ Μαρτέν.

—Θέλω νὰ τῆς μιλάω κι' ἐγώ ! εἶπε ὁ χωριάτης.

—Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν σοῦ ἀπαντῶ ! τοῦ εἶπε ἡ Λουΐζα.

Ὁ Χωσεκὸρ τὴν κύτταξε χωρὶς θυμὸ καὶ τῆς εἶπε :

—Δὲν τἄχω μὲ σᾶς, μὲ τὸ Μαρτὲν τἄχω...

Ἡ φωνή του ἦταν ἤρεμη. Στάθηκε, σὰν νἄθελε νὰ πάρη ἀναπνοή.

Ὕστερα εἶπε στὸν ψαρᾶ :

—Μαρτέν, γιατί γλυκοκιττᾶς τὴ Λουΐζα ; Ἐγὼ θέλω νὰ τὴν πάρω...

Ὁ Μαρτὲν ἔβαλε τὰ γέλια.

—Γιατί τὴν γλυκοκιττάζω ;... Νά ! γι' αὐτό !...

Κι' ἁρπάζοντας τὴ Λουΐζα, τὴν φίλησε στὸ στόμα.

—Εἴδες ; πρόσθεσε κατόπιν θριαμβευτικά.

—Καλά... γυρίστε στὸ χορὸ καὶ καλὴν ἀντάμωσι !

Κι' ὁ Χωσεκὸρ ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὰ χωράφια, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι.

Εἶχε πειὰ βγῆ ὁ ἥλιος, ὅταν ὁ Μαρτὲν κατέβηκε στὴν ἀκρογιαλιά. Ὁ πατέρας του τοῦ φώναξε ἀπὸ

Λόγω πληθώρας ἀπαρκιτήτου ὕλης, ἡ συνέχεια τῆς ἐρεύνης μας περὶ τοῦ μεγαλειτέρου Ἕλληνος ποιητοῦ, στὸ προσεχές.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

—ΟΙ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΣ ΚΑΙ Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥΣ.

Εἰς προηγούμενο φύλλο, εἴχαμε ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ ἐξετάσωμεν τὰ τρωτὰ τῶν διαφόρων ὀργανισμῶν κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, οἱ ὁποῖοι μιὰ φορὰ καὶ ἔφτασαν γιὰ τὴν ὥρα τοὺς 55 καὶ γρήγορα θὰ ὑπερβοῦν τοὺς 100 καὶ τὸ σπουδαιότερο τὰ κεφάλαιά τους ἐφτασαν σήμερον μὲν τὰ 2.400 ἑκατομμύρια καὶ σὲ λίγο θὰ ὑπερβοῦν τὶς 6.000, παρουσιάζουν μεγάλο κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ ἐνδιαφέρον, ὥστε ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τοὺς ἐξετάσωμε. Τὰ μεγάλα λοιπὸν αὐτὰ κεφάλαια, κανένας δὲν παρουσιάστηκε στὸν περίφημο αὐτὸ τόπο γιὰ νὰ τοὺς δώση μία κατεύθυνσι. Πρόχειρα διοικητικὰ συμβούλια, ποὺ ἀποτελοῦνται εἴτε ἀπὸ δημοσίους ὑπαλλήλους, εἴτε ἀπὸ ἰδιῶτες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν κατὰ τὸ πλεῖστον ἰδέα πῶς διοικοῦνται ὀργανισμοὶ μὲ ἑκατοντάδες ἑκατομμύρια κεφάλαια, δίνουν ὅποια κατεύθυνσι τοὺς καπρίσι, χωρὶς ἀπώτερο σκοπό, χωρὶς ἕνα πιὸ πλατὺ πρόγραμμα καὶ χωρὶς ἐθνικὴ πολιτική, ποὺ κανένας ὑπουργὸς σὲ καμμιὰ Κυβέρνησι ἕως σήμερα δὲν εὑρέθηκε ἱκανὸς νὰ χαράξη. Οἱ περισσότεροι ὀργανισμοὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἀγοράζουν ὁμολογίες τῶν δανείων τοῦ Κράτους, ἢ ἀγοράζουν ἀκίνητα, ἀλλὰ ἐρωτῶμεν εἶνε αὐτὸ σωστὸ καὶ λογικὸ καὶ μὲ τὶς τοποθετήσεις αὐτὲς προστατεύουν πραγματικὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἀσφαλιζομένων; Στὴν Εὐρώπη, ποὺ οἱ διοικητικοὶ πολιτισμοὶ εἶνε πιὸ παληοὶ καὶ πιὸ μελετημένοι ἀπὸ τὸν δικό μας, ὅλα αὐτὰ τὰ κεφάλαια συγκεντρώνονται σὲ ἕναν ὀργανισμό, ὅπως τὸ Ταμεῖον Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τὰ δανείζουν σὲ Δήμους, Κοινότητες, Λιμενικὰ Ταμεῖα, Ὑδραυλικὰ Ταμεῖα, Ἀποξηραντικά, Ὁδοποιΐας κτλ., γιὰ νὰ κατασκευάζωνται ἔργα κοινῆς ὠφελείας. Τὰ δάνεια αὐτὰ συντελοῦν νὰ γίνωνται νέα ἔργα στὸν τόπο καὶ ἡ παραγωγικὴ ἱκανότης τῶν Κρατῶν αὐτῶν εἶνε τεραστία. Ὥστε δὲν συγκρίνεται μὲ τὴ δική μας. Ὅταν μάλιστα συλλογισθῆ κανείς, ὅτι ὁ τόπος ὁ δικός μας μὲ τὰ 400 χρόνια τῆς δουλείας του δὲν παρέλαβε τεχνικὰ ἔργα ἀπὸ τοὺς κατακτητάς του, τὰ 100 δὲ χρόνια τῆς ἐλευθερίας του δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ κάμη σπουδαῖα ἔργα, καὶ ὅτι συνεπῶς ἡ ἀνάγκες του εἶνε πολὺ μεγαλείτερες, τὸ σφάλμα γίνεται ἀκόμα πιὸ μεγαλείτερο, ὅταν δὲν δίδεται στὰ κεφάλαια ἡ ὑγιὴς κατεύθυνσις ποὺ ἐδόθη σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Σύμφωνα μὲ τὴν κατεύθυνσι ποὺ δίνουμε, ἐνῶ τὰ κεφάλαια χρησιμοποιοῦνται γιὰ νὰ αὐξάνωνται αἱ παραγωγικαὶ ἱκανότητες τοῦ τόπου, ἐξασφαλίζεται ἀφ' ἑτέρου καὶ ἕνας καλὸς τόκος στὰ κεφάλαια αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα περιμένουν, ὅπως εἴδαμε τὴν ἄλλη φορά, 260.000 ἠσφαλισμένων γιὰ νὰ ζήσουν τὰ γηρατεῖα των. Τὸ πρᾶγμα ὅμως ἔχει καὶ τὴν ἄλλην ὄψιν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε πάλιν θὰ ἐξετάσωμεν, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι, ἀφοῦ δὲν προέρχεται τὸ καλὸ ὅπως θὰ ἔπρεπε ἐκ τῶν ἄνω τουλάχιστον ἂς κινηθοῦν οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἠσφαλισμένοι.

—Η ΠΟΤΑΜΟΠΛΟΪΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΑΧΟΥ.

Ἕνα ζήτημα, ἐπίσης σοβαρό, στὸ ὁποῖο δὲν ἔχει δοθῆ ἡ προσοχὴ ποὺ τοῦ ἀξίζει, εἶνε οἱ «ὑγροὶ δρόμοι» τῆς χώρας. Ἡ Ἑλλὰς δὲν ἠτύχησε νὰ περιλαμβάνη, στὴν ἔκτασί της πολὺ μεγάλους ποταμοὺς πλωτούς, ὅπως ὁ Δούναβις, ὁ Ροδανός, ὁ Ρῆνος καὶ ὁ Νέβας, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τοὺς ὑγροὺς δρόμους τῆς Ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης. Ἡ κίνησις τῶν μὲ ποταμόπλοια μεταφορῶν ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν τούτων, εἶνε ἀνωτέρα οἱασδήποτε ἄλλης κινήσεως «στερεοῦ δρόμου», διὰ τὸν ἁπλούστατον λόγον, ὅτι αἱ ποτάμιαι μεταφοραὶ εἶνε πολὺ εὐθηνότεραι ἀπὸ τὰς χερσαίας. Τὸ συμφέρον ὑπάρχει ὄχι μόνον στὴν κίνησι (καύσιμος ὕλη καὶ προσωπικό), ἀλλὰ καὶ στὴ συντήρησι τῶν δρόμων. Ἡ Γαλλία, ἡ ὁποία ἔχει τὸ μεγαλείτερο δίκτυο τῶν «ὑγρῶν δρόμων» στὴν Εὐρώπη, ἔχει διασκευάσει ἐπίτηδες γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ καὶ συνδέσει ὅλους τοὺς πλευσίμους ποταμούς της μὲ τεράστια ἔργα, εἰς τρόπον ὥστε μπορεῖ κανεὶς νὰ κάνη τὸν γῦρο ὅλης σχεδὸν τῆς Γαλλίας στὸ ἐσωτερικό της ταξειδεύοντας στὸ νερό! Τὸ μῆκος τῶν ὑγρῶν δρόμων της φθάνει τὰ 4.500 χιλιόμερα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὅλο τὸ σιδηροδρομικὸ δίκτυο τὸ δικό μας μόλις φθάνει τὰ 2.300 χιλιόμετρα, δηλαδὴ οἱ Γάλλοι ἔχουν διπλασίας ποταμίας ὁδοὺς ἀπὸ τὰς σιδηροδρομικὰς δικάς μας. Ἐν τούτοις καὶ ἐδῶ ὑπάρχουν ποτάμια, τὰ ὁποῖα καὶ πλάτος κατάλληλο καὶ σταθερὰ ροὴ ὕδατος χειμῶνα καλοκαῖρι ἔχουν, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ποταμοπλοΐα. Τέτοια ποτάμια εἶνε ὁ Ἕβρος, ὁ Ἀξιός, ὁ Πηνειός, ὁ Ἀχελῶος, ὁ Ἀλφειός, κτλ., τὰ ὁποῖα μὲ ὄχι μεγάλη δαπάνη μποροῦν νὰ ἐξασφαλίσουν καὶ σὲ μᾶς ἐπαρκεῖς καὶ εὐθηνὲς μεταφορὲς σὲ ἀρκετὸ βάθος στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἐδῶ δὲν ἀσχοληθήκαμε ποτὲ μὲ τέτοια «ἐπουσιώδη» ζητήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐν τούτοις ὁ ἄλλος κόσμος ποὺ μελετᾶ τὰ ὠφελήματα ποὺ θὰ ἔχη, ἐδαπάνησε πολλὰ δισεκατομμύρια καὶ κατέβαλε ὑπεραν-θρώπους κόπους, γιὰ νὰ ἐπιτύχη ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἐξησφάλισε τὴν οἰκονομικὴν εὐημερία καὶ τὸν δίκαιο θαυμασμὸ τῶν ἄλλων.

—Η ΤΡΑΠΕΖΙΚΗ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ἐξ ἀφορμῆς πολλῶν πτωχεύσεων Τραπεζῶν, ποὺ ἔγιναν στὴν Γερμανία ἀπὸ τοῦ 1931, διὰ τὸν λόγον ὅτι αἱ Τράπεζαι ἐδίδαν πιστώσεις εἰς πρόσωπα ἢ Ἑταιρίας, ποὺ δὲν ἦσαν ἀξιόχρεοι, συνεζητήθη ὅλο τὸ Τραπεζικὸ ζήτημα, κυρίως ἀπὸ τῆς ἀπόψεως καὶ τῆς λειτουργίας τῶν Τραπεζῶν. Ὕστερα ἀπὸ μακρὲς καὶ ὀξεῖες συζητήσεις, ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ ὅλους τοὺς συνελθόντας, ὅτι δὲν πρέπει μὲν νὰ γίνη κρατικοποίησις τῶν Τραπεζῶν, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀπαραίτητον νὰ καθορίση τὸ Κράτος τὸ Τραπεζικὸν σύστημα τῆς χώρας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἱκανοποιῶνται αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας εἰς ὅλους τοὺς κλάδους τῶν ἐκδηλώσεών της. Ὅσον ἀφορᾶ τὴν περίπτωσι τῆς ἐξετάσεως τῆς φερεγγυότητος τῶν δανειζομένων ἀπὸ τὰς Τραπέζας ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας καὶ τῆς ἀσφαλείας τῶν δανείων τούτων ἀπεφασίσθη ὅπως, διὰ τὰ μεγάλα ποσὰ τῶν δανείων ζητεῖται ἡ γνώμη μιᾶς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ ἐξετάζη καὶ τὴν φερεγγυότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν, ταῦτα δὲ διὰ νὰ ἐξασφαλίζωνται τὰ συμφέροντα τῶν μετόχων καὶ ἰδία τῶν καταθετῶν.

Καὶ ἐδῶ ποὺ δὲν ἔχουμε ἐξετάσει τὰ σπουδαῖα αὐτὰ ζητήματα, πρέπει νὰ ληφθοῦν ἀνάλογα μέτρα. Τὰ κρούσματα ποὺ ἐσημειώθησαν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐκτὸς τῆς Γερμανίας καὶ στὴ Γαλλία, μὲ τὴν Madame Annaux, τὸν περίφημο Σταβίνσκυ καὶ ἄλλους, πρέπει νὰ μᾶς διδάξουν, ὅτι καὶ ἐδῶ θὰ συμβοῦν κάποτε παρόμοια, ὥστε καλὸ εἶνε νὰ λαμβάνωνται ἐγκαίρως τὰ μέτρα ποὺ θὰ ἐμποδίσουν τέτοιες ὑλικὲς καὶ ἠθικὲς καταστροφές, τῶν ὁποίων αἱ συνέπειαι, ὅπως καὶ στὴ Γαλλία, εἶνε ἀνυπολόγιστες.

μακρυά :

—Ἔ, ἰπαρᾶ ! Πότε θἄρθῆς νὰ ρίξουμε τὰ δίχτυα ;

Τράβηξαν στὴ στιγμὴ τὴ βάρκα στὴ θάλασσα, βγῆκαν στ' ἀνοιχτά, ἔρριξαν τὰ δίχτυα καὶ κατόπιν ἄρχισαν νὰ τὰ σηκώνουν.

Ἄξαφνα ὁ γέρος ἔνοιωσε μεγάλη ἀντίστασι στὸ τράβηγμα.

—Μπᾶ ! πιάστηκαν τὰ δίχτυα στὸν πάτο, διάβολε ! μοιρμούρισε.

Ὁ Μαρτὲν σηκώθηκε ἀπὸ τὰ κουπιὰ καὶ σκύβοντας στὴ θάλασσα, τράβηξε κι' αὐτὸς τὰ δίχτυα.

—Πῶς διάβολο πιάστηκαν ; Ἐδῶ δὲν ἔχει βρύχια ὁ βυθός, εἶπε.

Τραβοῦσαν κι' οἱ δυό, λαχανιάζοντας. Τὸ δίχτυ ἦταν τόσο βαρύ, ὥστε κάθε φορὰ ποὺ τραβοῦσαν, βούλιαζε ἡ βάρκα. Τέλος, κάτι φάνηκε στὴν ἐπιφάνεια, κάτι σὰν δέμα βρεγμένο.

—Μεγάλε Θεέ ! φώναξε ὁ γέρος. Ἕνας πνιγμένος ! Ποιὸς εἶνε, Μαρτέν ;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ πτῶμα, καθὼς τραβιόταν ἀπὸ τὸ δίχτυ, γύρισε μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ ἐπάνω. Κρύος ἱδρῶτας ἔκοψε τὸ Μαρτὲν καὶ ἡ φωνή του ἔτρεμε, ὅταν εἶπε :

—Ὁ Χωσεκὸρν !...

Ναί, ὁ Χωσεκὸρν ἦταν. Τὴ νύχτα ἔφυγε ἀπελπισμένος ἀπὸ τὸν χορὸ καὶ πῆγε ἴσια στὴ θάλασσα. Ἔπεσε καὶ πνίγηκε, γιὰ τὰ μαῦρα μάτια τῆς Λουΐζας !... Γιὰ τὰ μαῦρα μάτια της !...

ΟΥΓΟΣ ΛΕ ΡΟΥ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΝΤΑΣ ΣΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

Τὸ δελτίο τοῦ Ἑβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» τοῦ φύλλου αὐτοῦ, τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 21 κληρώσεως, ἰσχύει καὶ διὰ τὴν ἐπομένην 22αν κλήρωσιν, τῆς ὁποίας τὸ δελτίον δὲν θὰ εἶνε ἀριθμημένον, λόγῳ βλάβης τοῦ ἀριθμητῆρος.

Μὲ τὸ δελτίο, δηλαδή, τῆς 21ης θὰ συμμετάσχετε καὶ στὴν 22αν κλήρωσιν τοῦ Λαχείου μας. Συνεπῶς πρέπει νὰ κρατήσετε τὸ δελτίο αὐτό, μετὰ τὴν 21ην κλήρωσιν.